

Sygnatura akt: XI GC 2039/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w W.**

przeciwko **J. S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt: XI GC 2039/18

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. złożył pozew przeciwko J. S. o zapłatę kwoty 1.266,84 złotych. Zdaniem powoda pozwany był związany z wierzycielem pierwotnym umową o zamieszczenie reklamy, pozwany nie uregulowała zadłużenia. Powód wskazał, że wierzycielność nabył w drodze cesji wierzycielności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. D. (...) w G. zawarła umowę cesji wierzycielności (...) w W.

Dowód:

- umowa cesji, karta 13- 14;

Sporządzono dokument „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy”, gdzie jako dłużnika wskazano J. S..

Dowód:

- pismo, karta 7;

Sporządzony został wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego, gdzie wskazano na dług J. S. w wysokości 1266,84 złotych

Dowód:

- dokument, karta 4;

Sporządzone zostało pismo – wezwanie do zapłaty, gdzie jako dłużnika wskazano J. S..

Dowód:

- dokument, karta 5;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Zgodnie z normą art. 750 kodeksu cywilnego - do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. W myśl normy art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, zgodnie zaś z treścią art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Wyżej przytoczona regulacja stanowi podstawę prawną powództwa.

Godzi się również zauważyć, iż według zasady naturalnej realizacji kontraktu, zgodnie z art. 353 § 1 zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Istota w sprawie niniejszej dotyczy tego, czy wspomnianemu zbywcy ((...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) przysługiwała wobec pozwanej jakakolwiek wymagalna wierzytelność będąca przedmiotem wspomnianego przelewu a jednocześnie to, czy faktycznie jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanego była przedmiotem przelewu.

W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwany był dłużnikiem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie podołał. W szczególności powód nie przedłożył żadnej umowy, z której wynikałoby zobowiązanie pozwanego względem pierwotnego zbywcy.

Co prawda w aktach sprawy znajduje się umowa przelewu wierzytelności jednak dokumenty te w żadnym stopniu nie wykazują podstaw ani wysokości wysuwanych przeciwko pozwanemu roszczeń. Zawarcie bowiem w umowie cesji będącej dokumentem prywatnym oświadczenia cedenta, iż przysługuje mu wymagalna wierzytelność względem pozwanego należy oceniać przez pryzmat art. 245 k.p.c. stanowiącego, iż dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, co nie jest równoznaczne z faktycznym istnieniem bezspornej i wymagalnej wierzytelności w określonej kwocie względem pozwanej. Zatem samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Co więcej brak jest w aktach sprawy umowy cesji wierzytelności między wierzycielem pierwotnym a E. D. (...) w G. a zatem podmiotem, z którym powód zawarł umowę cesji.

W ocenie Sądu brak było podstaw do prowadzenia w tym zakresie dowodów z urzędu, gdyż naruszałoby to podstawowe zasady procesu cywilnego, jakimi są zasada kontrydiktoryjności i zasada równości stron tym bardziej, że w niniejszej sprawie powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za niedopuszczalne prowadzenie postępowania dowodowego z urzędu celem ustalenia okoliczności, które powinna wykazać strona powodowa.

Dalej wskazać należy, iż powód złożył kilka dokumentów. Nie przedstawiono dowodu doręczenia pisma na karcie 5 (wezwanie do zapłaty) – zaś samo w sobie to pismo pozbawione jest jakiegokolwiek znaczenia.

Umowa przelewu wierzytelności jest dokumentem nieprzydatnym do wydania orzeczenia w sprawie przedmiotowej. Z uwagi na treść tego pisma trudno ustalić, czy przedmiotem którejkolwiek z przywołanych cesji była wątpliwa wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Brak waloru dowodowego ma zestawienie wierzytelności sporządzone przez pozwanego (karta 7). Jest to dokument prywatny, nie wiadomo również w oparciu o jakie dane i dokumenty sporządzony a zatem wyłącznie jest to taki dokument, który ma na celu wykazanie słuszności twierdzeniom powoda. Co istotne owe zestawienie nie jest potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda ale przez niego podpisane co może wskazywać, że jest on wytwórcą tego dokumentu.

Powód nie wykazał istnienia podstawowej okoliczności, a więc okoliczności umożliwiającej mu żądanie spłaty całej – lub pozostałej do spłaty należności. Niniejsze powództwo wywiedziona zostało z tej okoliczności, co podnoszone jest w treści pozwu.

Ponownie wskazać należy, że wysokość dochodzonej wierzytelności wykazywana jest wyłącznie za pomocą twierdzeń – nie przedstawiono zaś umowy – to jest pisma podpisanego przez pozwanego z którego wynikałaby akceptacja warunków umowy, regulaminu świadczenia usług i innych odpowiednich dokumentów. Nie wiadomo z czego wynikają faktury, na które powołuje się, a nie przedstawia ich powód.

Twierdzenia, na których oparte jest powództwo nie tylko nie mogą budzić wątpliwości sądu, ale powinny być poparte odpowiednim materiałem dowodowym.

Nie może budzić wątpliwości to, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku oddalającego powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 roku III CRN 30/72).

Wskazać należy, że sąd ma obowiązek rozważenia, czy twierdzenia strony powodowej uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 roku I CR 969/57, wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 roku III CRN 175/67).

Twierdzenia, na których oparte jest powództwo nie tylko nie mogą budzić wątpliwości sądu, ale powinny być poparte odpowiednim materiałem dowodowym.

Przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości sądu i nie sposób, opierając się na materiale dowodowym złożonym przez powoda, dojść do przekonania, że wysokość żądania znajduje oparcie w umowie zawartej ze spółką telekomunikacyjną, roszczenie jest wymagalne a odsetki i koszty poboczne wyliczono w sposób prawidłowy.

Z przedstawionych dokumentów nie sposób ustalić, jaka w chwili rzekomej umowy cesji, była wysokość długu pozwanego dochodzonego przed tutejszym sądem, że umowa cesji została zawarta.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.S.R. M. Z.